

**T.S.J.ILLES BALEARS SALA CON/AD
PALMA DE MALLORCA**

SENTENCIA: 00372/2019

N.I.G: 07040 45 3 2015 0000189

Procedimiento: AP RECURSO DE APELACION 0000294 /2018

Sobre PROCESO CONTENCIOSO-ADMINISTRATIVO

De D/ña. AJUNTAMENT SANT LLUIS, CONSELL INSULAR MENORCA, PROMOCION Y DESARROLLO TURISTICO DE MENORCA SL

Abogado: JOSE MARIA FIOI RAMONELL, FRANCISCO MARQUES PONS, MANUEL ALCAIDE JUAN

Procurador: CATALINA FUSTER RIERA, MARIA MONTSERRAT MONTANE PONCE, JOSE ANTONIO CABOT LLAMBIAS

Contra D/ña. DELFINES CENTRE SPORT S.L.

Abogado: JOSE LUIS PEREZ LOPEZ

Procurador: MARIA GARAU MONTANE

APEL·LACIÓ

Rotlle Sala núm. 294 de 2018

Actuacions Jutjat núm. 1 PO 27/2015

SENTÈNCIA núm. 372

Il·lès. Srs. Palma, a 5 de setembre de 2019

PRESIDENT:

Gabriel Fiol Gomila.

MAGISTRATS:

Pablo Delfont Maza.

Carmen Frigola Castellón. ----- VISTES per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears el Rotlle d'apel·lació número 294 de 2018, dimanant de les actuacions número 27/2015 del Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Palma, tramitades pel procediment ordinari, seguit entre parts, d'una, 'com a apel·lants, l'Administració demandada, el Consell Insular de Menorca, representada per la procuradora Sra. Montané Ponce i assistida pel seu lletrat, el Sr. Marqués Pons, l'Ajuntament de Sant Lluís (Menorca), representat per la procuradora Sra. Fuster Riera i defensada per l'advocat Sr. Fiol Ramonell i la mercantil Promoción y Desarrollo Turístico de Menorca SL., representada pel procurador Sr. Cabot Llambias i dirigida pel lletrat Sr. Alcaide Juan. En la qualitat de part apel·lada, la part actora a la primera instància, l'entitat Delfines

Centre Sport SL. postulada per la procuradora Sra. Garau Montané i dirigida pel lletrat Sr. Pérez López.

L'objecte del recurs és la desestimació presumpta, per la ficció legal del silenci administratiu, del recurs d'alçada aixecat per la mercantil Delfines Centre Sport SL., contra la resolució 2014/2013 de la consellera executiva del Departament d'Ordenació del Territori del Consell Insular de Menorca declarant d'interès general el projecte de parc aquàtic a construir en una parcel·la annexa a l'hotel Sur Menorca, en el polígon 4, parcel·les 475, 476 i 479 de Biniancolla al terme municipal de Sant Lluís. Recurs posteriorment ampliat al Decret del president del Consell Insular de Menorca nº 2015/32 de 26 de febrer, pel qual es desestima expressament el recurs de alçada interposat el 4 de novembre de 2014.

La quantia es fixà en indeterminada.

El procediment seguit ha estat el previst a la Llei Jurisdiccional 29/1998.

L'Il·lm. Sr. Gabriel Fiol i Gomila, en qualitat de Magistrat ponent expressà el parer de la Sala.

= ANTECEDENTS DE FET =

1r.- El Jutjat número 1 de l'Ordre Contenciós Administratiu de Palma, el dia 28 de febrer de 2018, dictà la sentència núm. 71 on va estimar el recurs, va declarar no ajustada a l'ordenament jurídic l'actuació administrativa impugnada i la va anul·lar.

2n.- Foren interposats recursos d'apel·lació per part de les representacions processals de les parts demandada i codemandades, en el termini prefixat en la Llei Jurisdiccional de 1998, se lis donà el tràmit processal adequat, oposant-se a elles la postulació i direcció lletrada de la part actora.

3r.- Per provisió s'assenyalà, per a la votació i decisió, el dia 11 de juny de 2019.

FONAMENTS DE DRET

PRIMER. - S'accepten els raonaments jurídics que empra la sentència d'instància i la decisió a la qual arriba.

Hem assenyalat a l'encapçalament, que la revisió jurisdiccional ho era de la desestimació presumpta, per la ficció legal del silenci administratiu, del recurs d'alçada aixecat per la mercantil Delfines Centre Sport SL., contra la resolució 2014/2013 de la consellera executiva del Departament d'Ordenació del Territori del Consell Insular de Menorca declarant d'interès general el projecte de parc aquàtic a construir en una parcel·la annexa a l'hotel Sur Menorca, en el polígon 4, parcel·les 475, 476 i 479 de Biniancolla, al terme municipal de Sant Lluís. Recurs posteriorment ampliat al Decret del president del Consell Insular de Menorca nº 2015/32 de 26 de febrer, pel qual es desestima expressament el recurs de alçada interposat el 4 de novembre de 2014.

La sentència núm. 71 de 28 de febrer de 2018 va estimar el recurs, va declarar no ajustada a l'ordenament jurídic l'actuació administrativa impugnada i la va anul·lar.

Després d'analitzar i transcriure l'article 26 de la Llei del sòl rústic, la jutgessa, entén que no s'han respectat les limitacions dels usos que s'estableixen en els instruments d'ordenació territorial i urbanístics i la no acceptació d'un projecte de parc aquàtic com a una activitat destinada a l'ordenació del desenvolupament rural, tal i com predicava la part actora, avui apel·lada. La conclusió a la qual arriba en el 2n fonament de dret és la següent:

“Arribats en aquest punt, noteu que el projecte no compleix amb el què disposa l'article 26.2 LSR, atès que ni es tracta d'una activitat que contribueixi a la ordenació o desenvolupament rural ni resulta d'ubicació necessària en sòl rústic.

Les parts demandada i codemandades apunten diversos motius per emparar la resolució impugnada.

- Assenyala que tindrà un impacte visual mínim a l'entorn; considero que es tracta d'una afirmació gratuïta, ja que difícilment un parc aquàtic pot suposar un impacte visual mínim, és

a dir. a més dels tobogans. es projecta un edifici d'entrada amb dos cossos que ocuparà una superfície de 660.5 m² i una alçada a la zona central de 5,1 metres. un edifici cafeteria que ocuparà 560.7 m². amb diverses plantes i diverses zones més que ocuparan també superfície (zona riu, zona infantil, zona d'adults, zona de fillets i una altra zona de cafeteria). Tot el què es projecte no té un impacte visual mínim, sinó tot el contrari, té un gran impacte visual.

- Diu el Consell Insular de Mallorca – afirmació errònia ja que es tracta del de Menorca - a la contestació a la demanda fent referència al que assenyala la memòria del Projecte de parc aquàtic que: "Nuestro proyecto se ubicaría en la urbanización de Biniancolla-Sant Lluís (frente al Hotel Sur Menorca) lo que significa que constituiría una actividad totalmente nueva para la zona de Levante, así como también para la isla de Menorca puesto que solo por las dimensiones del área de ubicación del parque (17.652 m²) estamos hablando de unes instal·lacions ÚNICA en toda la isla". Sí pot resultar una activitat nova per la zona de Llevant, però el què no pot ser és que aquest fet s'erigeixi en justificació de la seva implantació i declaració d'interès general quan a l'illa de Menorca -de petites dimensions- ja existeixen d'altres parcs d'aquesta naturalesa, i quan les dimensions, és clar serà única, atès que no compleix amb les limitacions d'ocupació i edificació màxima previstes a les normes urbanístiques -fet no controvertit, i per aquest motiu es sol·licità l'exoneració-.

- També relata que aquest tipus de turisme crea una diversificació de l'oferta respecte l'existent a la nostra illa i dóna noves alternatives d'esbarjo. Això no obstant, aquest objectiu no pot justificar els mitjans per aconseguir-ho si aquests suposen passar per alt la protecció atorgada al sòl rústic i tot el què això comporta -segons informe del propi tècnic del Consell, documents núm. 49 i 63 de l'expedient, -

- Es diu també que contribueix a la desestacionalització del turisme, però, novament, es tracta d'una simple afirmació sense cap tipus d'acreditació, i atès que es tracte d'un parc aquàtic, no s'entén l'atractiu a l'hivern o a l'anomenada temporada baixa. I, per tant, tampoc justifica aquesta necessitat per via indirecta a la que es refereix la demandada a la pàgina 61 del seu extens escrit de contestació a la demanda en relació a una sentència del Tribunal Suprem de 28 de desembre de 2005, que, a més, es referia a un centre penitenciari i afirmava que per les seves característiques no era bona la seva ubicació en el nucli de població".

SEGON.- La primera de les parts apel·lants, la demandada, el Consell Insular de Menorca, elabora unes qüestions introductòries; a saber, la de falta de motivació i

incongruència de la sentència; l'errònia consideració en relació a l'objecte d'impugnació i del procés i aquí introdueix dues vessants, una primera, que no s'han respectat les limitacions d'usos que s'estableixen als instruments d'ordenació i urbanístic i, altra segona, el fet que no es pugui acceptar que un projecte de parc aquàtic sigui una activitat destinada a l'ordenació o desenvolupament rural; la justificació i empara fonamental de la declaració d'interès general en la normativa sectorial turística.

Citades les anteriors qüestions introductòries, assenyala, com a estructura i motius del recurs d'apel·lació, els següents:

1r.- La naturalesa de la Declaració d'interès general i el control procedent sobre els supòsits de fet que l'habiliten.

2n.- El requisit de la necessària implantació de l'activitat en sòl rústic i la seva justificació en base a la legislació sectorial turística.

3r.- El requisit de la contribució a la desestacionalització de la temporada turística i a la diversificació de l'oferta turística.

4t.- La procedència de l'exoneració dels paràmetres turístics urbanístics generals.

5è.- Plena acreditació dels requisits que validen o viabilitzen, en el cas, la declaració d'interès general.

6è.- Es formulen una sèrie de conclusions en relació a la iniquitat i conjuntura de la referida activitat que no suposa cap precedent inadequat, i

7è.- Aspira a la revocació en la primera instància del pronunciament relatiu a les costes processals i que se'ls imposin a la part actora a l'igual que a les la present alçada.

La postulació d'una de les dues codemandades, l'Ajuntament de Sant Lluís (Menorca), després de referir-se al contingut de la sentència de la qual discrepa, ens explica i desenvolupa al seu escrit els següents arguments:

1r.- La realitat física dels terrenys i el seu grau de transformació.

2n.- L'existència d'informes favorables.

3r.- El compliment de l'article 26.2 de la Llei de sòl rústic, a partir aquí d'una triple reflexió:

A.- El parc aquàtic és un ús permès/condicionat en sòl rústic.

B.- Sobre la ubicació necessària en sòl rústic i

C.- Sobre les activitats que contribueixen a l'ordenació o al desenvolupament rurals.

4t.- En relació a la discontinuïtat del sòl rústic protegit i

5è.- Aplicació de la 19ena Disposició Transitòria de la Llei 8/2012, de Turisme i l'exoneració dels paràmetres urbanístics de l'article 28 en relació al 26.2, ambdós, de la Llei 6/1997.

L'altra part codemandada, la mercantil Promoción y Desarrollo Turístico de Menorca SL., qüestiona l'encert de la sentència, a partir dels arguments següents:

1r.- Sobre l'incompliment de les limitacions dels usos que s'estableixen en els instruments d'ordenació territorial i urbanística i l'exoneració dels paràmetres.

2n.- La consideració de que un parc aquàtic no és una activitat destinada a l'ordenació o desenvolupament rural.

3r.- Es tracta d'un equipament que contribueix a la desestacionalització de l'activitat turística.

4t.- Tots els informes emesos resulten favorables a la declaració d'interès general.

5è.- La de la realitat física dels terrenys i

6è.- La discrecionalitat administrativa a l'atorgament de la declaració d'interès general.

Obviament, la mercantil actora, avui apel·lada, Delfines Centre Sport SL., s'hi oposa i interessa la confirmació de la sentència d'instància en la mesura, així ho entén que és totalment adequada.

TERCER.- El concepte d'interès general opera com a clàusula que justifica l'activitat de l'Administració. Concepte que moltes vegades, quasi sempre, té, a més d'un component jurídic un component clarament polític; malgrat tot, però, és indefugible el mandat constitucional – article 103.1 – “la Administración Pública sirve con objetividad los intereses generales”. Cita de l'interès general que es reproduïx, d'una o altra forma, als articles 30.3, 34.1, 44.2, 47, 128.1, 128.2, 149.1.20ª, 149.1.24ª, 150.3 i 155.1 de la Constitució.

La doctrina, vide el professor Parejo Alonso, va arribar a la conclusió que és un concepte abstracte i formal que expressa “el fin institucional mismo de la Administración, del conjunto de Administraciones públicas, en cuanto poder público”.

Interès general que s'expressa de diferents formes ja sia el d'utilitat pública o interès social. En qualsevol cas, a cap dels esmentats articles ni, tampoc, a cap altre text legislatiu, es defineix el concepte. És més, tampoc hi trobem quina sia la seva naturalesa jurídica.

La Sala, amb la mateixa composició de magistrats, el dia 10 de gener de 2012, en el rotlle d'apel·lació 363 de 2011, va dictar la sentència núm. 6. En relació a la declaració d'interès general, digué:

“la declaración de interés general es la autorización que conceden los Consells Insulars para el ejercicio de una actividad en suelo rústico, cuando ese uso el planeamiento lo recoge como condicionado y por lo tanto no prohibido. Ciertamente la declaración de interés general responde a un concepto jurídico indeterminado en donde se valora la trascendencia que para la sociedad tiene la actividad proyectada, y se valora el entorno natural en donde se pretende su implantación, así como la necesidad de ubicar en ese concreto suelo aquella actividad resultando dicha declaración ineludible e imprescindible para poder obtener seguidamente las licencias municipales. La declaración de interés general no se mueve en el ámbito de la discrecionalidad administrativa, sino que la decisión se justifica en la necesidad de que la actividad trascienda los meros intereses particulares, en la necesidad de emplazar en ese suelo protegido esa concreta actividad y en la compatibilidad con el grado de protección de ese determinado suelo, siendo finalmente esa decisión, susceptible de revisión ante la jurisdicción contencioso-administrativa..

Introït obligat que fem en la mesura que tot el debat gira al voltant d'una qüestió principal; a saber, si en el cas hi ha interès general o no per a la construcció d'un parc aquàtic a una parcel·la annexa a l'hotel Sur Menorca, en el polígon 4, parcel·les 475, 476 i 479 de Biniancolla, en el terme municipal de Sant Lluís.

Interès general que derivaria segons afirma la defensa de la demandada, el Consell Insular de Menorca, i que l'habilitaria, de la legislació sectorial turística. Segons se'ns diu, i que, precisament, el projecte va prendre en compte el requisit de la seva necessària ubicació en sòl rústic respectant-se les condicions imposades per l'article 26 de la Llei de sòl rústic.

QUART.- És fa precís considerar ja no tan sols l'esmentat article 26 sinó, a més a més i també, la Disposició addicional 19ena de la Llei d'Ordenació del Turisme.

L'article 26 de la Llei 6/1997, de 8 de juliol, de sòl rústic de les Illes Balears, regula les activitats declarades d'interès general:

“1. Les activitats relacionades amb usos no prohibits, diferents dels admesos o del d'habitatge unifamiliar, només es podran autoritzar quan resultin declarades d'interès general per la comissió insular d'urbanisme respectiva, o pel Govern de la Comunitat Autònoma de les Illes

Balears, en els casos prevists per l'article 3.4 de la Llei 9/1990, de 20 de juny, d'atribució de competències als consells insulars en matèria d'urbanisme i habitabilitat.

2. La declaració d'interès general es pot atorgar a totes aquelles activitats que, respectant les limitacions dels usos que s'estableixin en els instruments d'ordenació territorial i urbanístics, transcendeixin els mers interessos individuals, siguin compatibles amb el grau de protecció de la zona i, en cas que suposin actuacions de construcció, edificació o instal·lació, resultin d'ubicació necessària en el sòl rústic per la seva vinculació funcional directa. Els consells insulars podran regular específicament l'adequació del concepte d'interès general a cada illa sense perjudici de l'establert en aquesta Llei.16

3. Les declaracions d'interès general es dirigiran preferentment a fomentar les activitats que suposin la preservació d'edificis o instal·lacions de valor etnològic o arquitectònic o la implantació, prèvia l'adequació a allò que disposa el títol IV d'aquesta llei, de noves activitats en edificacions o instal·lacions en estat de deteriorament que no estiguin declarades fora d'ordenació.

4. Les actuacions vinculades a aquestes activitats s'hauran d'ajustar a les condicions exigides en els títols III i IV d'aquesta llei per a l'habitatge unifamiliar llevat dels casos en què, per les característiques específiques de l'activitat de què es tracti, es justifiquin, no resultin aplicables i així s'accepti a la declaració d'interès general. L'excepció també tindrà efectes respecte de la llicència prevista a l'article 13 d'aquesta llei. Quan l'exoneració afecti les condicions d'aprofitament, d'altura o de parcel·la mínima s'hauran d'imposar mesures tendents a minimitzar l'afecció als predis confrontants.

5. Les limitacions establertes en els punts anteriors no seran d'aplicació a les declaracions d'interès general relatives a dotacions de serveis contemplades a l'article 30.3 d'aquesta llei, ni a les relatives a infraestructures públiques a què es refereix l'article 24.2 de la llei present, a les quals resultaran d'aplicació les limitacions específiques definides en aquesta llei per a ambdós tipus d'activitats".

A la vegada, i ja en el que és la normativa sectorial, és a dir la Disposició addicional 19ena de la Llei d'Ordenació del Turisme, es pot llegir:

“1. Es permet l'activitat, en sòl rústic, de grans equipaments esportius, recreatius, culturals o de qualsevol altre ús que clarament contribueixi a la desestacionalització, entre els quals s'inclou el camp de golf, i es regirà per les condicions que disposi el corresponent Pla territorial insular, quedant sotmesa a la prèvia declaració d'interès general. L'òrgan competent per a l'atorgament de la declaració d'interès general assenyalarà les condicions que consideri oportunes per garantir que les instal·lacions projectades s'ajusten a les condicions sobre les quals s'atorga la declaració, que quedaran incorporades en la llicència d'obres com a condicions limitatives d'aquesta.

2. Quan les instal·lacions projectades i previstes en l'apartat anterior, excepte a l'illa d'Eivissa on es limitarà a la de camp de golf, contemplin la construcció d'oferta complementària d'allotjament, únicament s'admetrà un establiment d'allotjament de turisme rural o la construcció d'un establiment turístic d'un mínim de cinc estrelles, sent la seva capacitat màxima de 450 places per a l'illa de Mallorca i de 200 places per a les illes de Menorca, Eivissa i Formentera. Les edificacions no podran superar les dues plantes d'altura i hauran d'integrar-se adequadament en l'entorn on se situïn.

L'incompliment de les condicions imposades a la declaració d'interès general, la falta d'activitat de l'equipament o el cessament definitiu d'aquesta activitat suposaran, amb audiència prèvia a l'interessat, la revocació de les autoritzacions i/o les llicències concedides per a l'establiment turístic.

3. Quan les instal·lacions projectades no prevegin oferta complementària d'allotjament, la vinculació a l'activitat desestacionalitzadora dels terrenys on es pretengui aquesta activitat es podrà efectuar sobre terrenys ja vinculats a l'ús d'habitatge unifamiliar aïllat en sòl rústic, i ambdues vinculacions seran compatibles. Aquesta vinculació podrà tenir caràcter temporal per un període idèntic al de la realització de l'activitat desestacionalitzadora.”

A partir de la cita d'ambdues normes, el que s'imposa és veure quin és el suport fàctic o jurídic que permeti la construcció projectada. No el trobem. Encerta la jutgessa, en tesi no rebutada, a l'hora d'afirmar que:

“- Es diu també que contribueix a la desestacionalització del turisme, però, novament, es tracta d'una simple afirmació sense cap tipus d'acreditació, i atès que es tracte d'un parc aquàtic, no s'entén l'atractiu a l'hivern o a l'anomenada temporada baixa. I, per tant, tampoc

justifica aquesta necessitat per via indirecta a la que es refereix la demandada a la pàgina 61 del seu extens escrit de contestació a la demanda en relació a una sentència del Tribunal Suprem de 28 de desembre de 2005, que, a més, es referia a un centre penitenciari i afirmava que per les seves característiques no era bona la seva ubicació en el nucli de població.”

Com també encerta quan afirma que el Consell Insular de Menorca va haver d'exonerar l'excés dels paràmetres de condicions de l'edificació degut a que el projecte no respectava el volum màxim admissible per cada edifici -1.500 m³ – i la superfície màxima construïble, a saber, el 3% de la de la parcel·la; exoneració contemplada a l'article 26.4 que hem transcrit literalment unes línies abans i que, aquí, en el cas no era possible.

Altra afirmació, de les demandada i codemandades, és que tots els informes tècnics emesos resulten favorables a la declaració d'interès general. Afirmació que confronta amb la de la sentència apel·lada quan, precisament i en referència a l'exoneració a que ens referíem al paràgraf anterior, assenyali: “El que així va efectuar el Consell, tot i l'existència d'informes tècnics desfavorables”.

El 27 de maig de 2014 es va produir un informe per part de l'arquitecte tècnic del Departament d'Ordènació del Territori. En ell, pàgines 27, 28 i 29 de la resolució administrativa del dia 26 de setembre de 2014, s'informa desfavorablement de forma força detallada i acurada. És cert, no obstant, que hi ha constància a l'expedient administratiu d'altres informes que foren favorables, entre d'ells, el de la Comissió Balear de Medi Ambient. Informe que hi ha que matisar, doncs el que és decisiu per a la declaració d'interès general és que des de l'àmbit de la normativa urbanística conflueixin raons i circumstàncies d'interès general en la terminologia de la Llei del sòl rústic que justifiquin l'ús excepcional d'aquest tipus de sòl, màxim si està protegit com ANIT.

CINQUÈ.- El que resta clar pel debat plantejat a ambdues instàncies judicials és el fet que la declaració d'interès general d'un finca de prop de 20.000 m² - en concret, 17.653 - que està classificada com a sòl rústic, amb la qualificació d'Àrea Natural d'Interès Territorial – ANIT -, possibilitaria la construcció d'un parc aquàtic de grans dimensions en el sector de Biniancolla del terme municipal de Sant Lluís (Menorca). Es presumible pensar que es provocarà la destrucció d'un paratge natural. La jutgessa assenyala que “es miri com es miri,

una parc aquàtic que suposa la desaparició de la flora i la fauna a les parcel·les on es construeixi, per tant, un cop letal a l'ecosistema que pretén protegir a lla Llei del sòl rústic, i un impacte visual d'importància al trencar amb la unitat de paisatge de sòl rústic protegit..."

Per altra banda, hi ha que afirmar que el Pla Territorial Insular de Menorca no conté cap referència a la possibilitat de construir un parc aquàtic. Ni tampoc això es desprèn així de la lectura de la matriu d'Ordenació de sòl rústic de la Llei 6/1999, de 3 d'abril, de les Directrius d'Ordenació Territorial - DOT - en el que són la resta d'equipaments, tot i la referència a les activitats d'oci, i descartats els referits a equipaments sense construcció.

Com, tampoc, es pot acudir als articles 231, 232 i 233 de les Normes Subsidiàries de Sant Lluís. La construcció d'un parc aquàtic no troba acomoda a l'esmentat 232, si més no, es pugi parlar, altrament com a la dita matriu, d'activitats d'oci.

És evident, el Tribunal n'és conscient, que determinats equipaments tan sols es poden localitzar a sòl classificat com a rústic; ara bé, aquells que per les seves característiques específiques siguin viables, mai un de les referides com a parc aquàtic - amb un gran impacte visual donat que els terrenys es caracteritzen per una forta pendent descendent amb un desnivell de 7 metres - i amb l'argument o motivació que això ajudarà a la desestacionalització del turisme durant l'època d'hivern. Afirmació difusa i no demostrable donada la realitat del turisme a l'Illa de Menorca

La legislació vigent en matèria de territori i la normativa territorial de Menorca i urbanística de Sant Lluís, no permeten la construcció d'un parc aquàtic en els terrenys on es projecta. Per altra banda, tal com ho hem avançat abans, no és compatible, i ni molt menys amb l'exoneració acordada, amb el que es preveu a l'article 26 de la Llei de sòl rústic.

Valgui una breu referència al 8è fonament de dret de la sentència núm. 282 que dictàrem el dia 3 de juny de 2008 a les actuacions 723 de 2005 i en el que serveixi d'aplicació al cas:

"La isla de Menorca, declarada en su día Reserva Natural de la Biosfera, cuenta con Áreas Naturales de Especial Interés localizadas en entornos de suelos urbanos y urbanizables. Pues

bien, como es natural, el eje central de la ordenación del territorio en la isla de Menorca tiene que ser la consolidación del sistema de amparo de espacios naturales protegidos, de manera que resulta ineludible aliviar la presión sobre las Áreas Naturales de Especial Interés.

La presión urbanística en la zona de Son Orfila permitía, desde luego, e incluso hacia altamente aconsejable, decisión como la adoptada por el Plan Territorial Insular; decisión que alivia la presión, que le pone freno y que lo hace de la mejor manera posible, es decir, desplegando la adecuada protección del medio ambiente ya que actúa sobre el suelo no ocupado y le hace operar como pasillo verde y área de discontinuidad.

Los suelos urbanos y urbanizables en el entorno de Áreas Naturales de Especial Interés mantienen con ellas relaciones ecosistémicas, acarrea presión y se hace ineludible restablecer el equilibrio actuando sobre los suelos no ocupados, de los que el Plan Territorial resalta, pues, aquello que correspondía, es decir, su especial valor ambiental y territorial para garantizar el necesario equilibrio, lo que se consigue mediante decisión discrecional, razonable y razonada, por la que se otorga la clasificación como suelo rústico protegido con la categoría de Área Natural de Interés Territorial”.

Aquest és el cas. La qualificació d'ANIT no s'ha valorat adequadament per part de l'Administració; en conseqüència, hem de confirmar el resultat al qual va arribar la sentència d'instància. La seva motivació no ha esdevingut superada pels arguments de les apel·lants.

SISE.- Es fa expressa imposició de costes processals als apel·lants de conformitat amb l'article 139 de la Llei Jurisdiccional, si més no, però, amb una quantia màxima per cadascun d'ells, de 500 €.

VIST els articles esmentats i d'altres disposicions de caràcter general

DECIDIM

PRIMER.- DESESTIMAR el present recurs d'apel·lació contra la sentència número 71 de 28 de febrer de 2018 dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Palma en el si de les seves actuacions 27/2015 tramitades pel procediment ordinari, la qual **CONFIRMEM**.

SEGON.- Es fa imposició de costes processals d'aquesta alçada jurisdiccional als apel·lants amb una quantia màxima per cadascun d'ells, de 500 €.

Contra la present, i conforme a la modificació operada per la Llei Orgànica 7/2015, de 21 de juliol, en quant afecta a la Secció 3era del Capítol III del Títol IV integrada pels articles 86 a 93 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la Jurisdicció Contenciosa Administrativa, hi cap recurs de cassació per a davant el Tribunal Suprem en el termini de 30 dies comptador des del següent a la notificació de la sentència amb la forma prevista als citats articles i amb més prenent-se en compte l'acord de la Sala de Govern del Tribunal Suprem de 26 d'abril de 2016, publicat que fou en el BOE núm. 162 de 6 de juliol de 2016.

Si el recurs hagués de fundar-se exclusivament en infracció de normes emanades de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, serà competent aquest Tribunal.

Així per aquesta nostra sentència ho pronunciem, manem i signem.

PUBLICACIÓ.- Llegida i publicada que ha estat l'anterior sentència pel Magistrat d'aquesta Sala II·Im. Sr. Gabriel Fiol i Gomila ponent a aquest tràmit d'Audiència Pública, dono fe. El Secretari, rubricat.